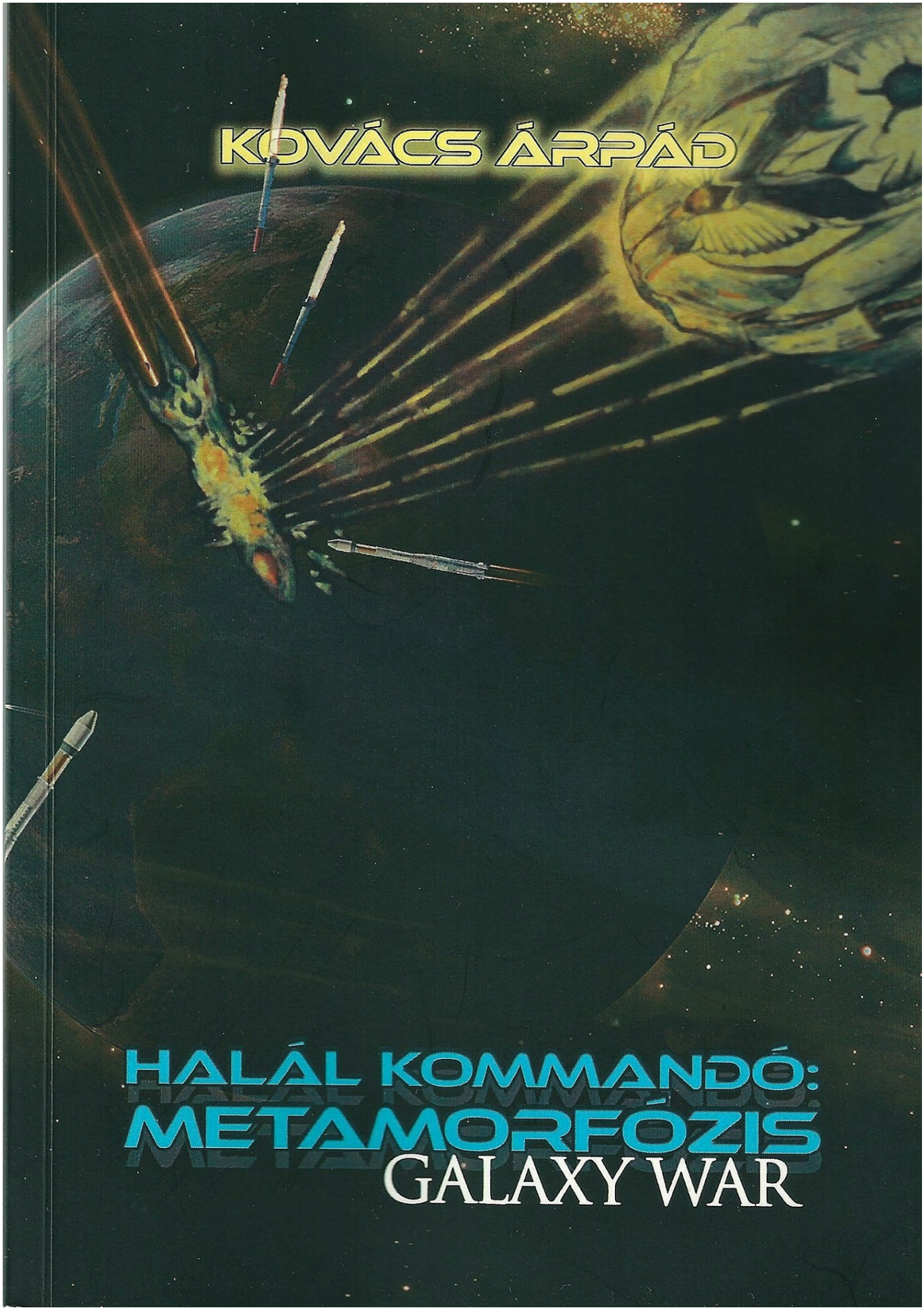

KOVÁCS ÁRPÁD

HALÁL KOMMANDÓ: METAMORFÓZIS

GALAXY WAR

Halál kommandó

Metamorfózis

Kovács Árpád

2015

Publio kiadó

Minden jog fenntartva!

1. fejezet Lorex galaxis, csillagközi tér

A DCR kantinjában megszólalt vészriadó.

– Készenléti riadó! Minden egységnek készenléti riadó! 17 perc 51 másodperc! Készenléti riadó! Minden egységnek készenléti riadó! 17 perc 46 másodperc! … - hallatszott minden irányból.

– Már csak ez hiányzott – mondta Tárosz egy keserű mosoly kíséretével, majd kissé haragosan eltolta maga elől a tányért és felállt.

– Inkább ülj vissza és fejezd be! – tanácsolta az egyik társa, míg egy másik hozzátette. – Igaza van, még van bő negyed óránk.

– Hm, végül is két perc alatt végzek itt – válaszolta egy vállrándítással, majd leült.

Tizenöt perccel később megjelent Társzk társaival teljes harci felszerelésben a DCR főhangárjában. Majd egy rövid eligazítás után felsorakoztak a Szubventorok elé. Ezután beszálltak a vadászokba, és teljes üzemmódba helyezték azokat. Ezzel egy időben a hangárkapuk előtt felvillantak a kéken derengő atmoszféra–visszatartó pajzsok, majd néhány másodperccel később maguk a kapuk is felnyíltak. A kék derengésen túl a csillagok látszólag gyorsan mozogtak. Majd hírtelen a külső tér egy pillanatra felvillant és a csillagok is megálltak, de még a külső űr is sötétebb lett. A következő pillanatban a Szubventorok mozgásba lendültek, és nagy sebességgel kilőtték magukat az űrbe. A célpontjuk előttük lebegett az űrben. Egy másik DCR, amely a Sárkány klán szimbólumát viselte. Ez a másik romboló sem tétovázott sokáig. Ők is útnak indították a gépeiket, és a DCR is tüzet nyitott rájuk. Erre az Öt Tör klán hajója is ugyanígy reagált. De még mielőtt az ütközet igazán elkezdődhetett volna, az ellenséges DCR egyszerűen beszűntette a tüzet. Míg a támadó vadászok ugyanilyen hirtelen elmenekültek.

Az egyik Szubventor megközelítette az ellenség DCR-jét.

– Az érzékelők szerint… ezt nem értem… mindenki meghalt vagy haldoklik! – mondta csodálkozva Tárosz.

– Még az energia elnyelő pajzsok is aktívak. Szinte sértetlen az egész hajó. Ezt nem értem! – mondta egy másik pilóta.

– Szerintem nézzük meg közelebbről. – javasolta egy másik.

– Negatív! Új parancs! Azonnal térjenek vissza! – zavarta meg a társalgást egy keményen zúgó hang.

S mert a drakonidák egyetlen életcélja a szolgálat, ezért szó nélkül végrehajtották a parancsot, és visszatértek a saját hajójukra.

Bevallom, kíváncsi lettem, ezért is lettem ideges, mikor a szakaszvezető visszaparancsolt minket a Tooláán. Viszont, miután a DCR hangárjában kiszálltam a szubventoromból, még csak akkor ért igazán meglepetés. Összehívtak egy csapatnyi drakonidát, majd egy teremben a szakaszvezető eligazítást tartott. Így megtudtam, hogy a hajó kapitánya azt tervezi, hogy a legjobbakat átküldi arra a másik DCR-re. És ekkor jött csak a nagy meglepetés. Előléptettek csoportvezetőnek, mondván, hogy erre a feladatra én vagyok a legjobb. Meg, hogy már rég esedékes volt az előléptetésem az elmúlt háborúban való kivalló taktikai és harci teljesítményeimnek köszönhetően. Az eligazítás után

átmentünk a fegyverraktárba, ahol állig felszereltek minket. Sőt, nem hagyományos harci ruhát kaptunk, hanem… nem is tudom mi a pontos megnevezése. Lényeg, hogy légmentesen zár, van légnyomás kiegyenlítője és saját oxigén tartaléka, ugyanis a levegőből szűri ki a belélegezhető gázokat, és annak hiánya esetén automatikusan a tartalékhoz nyúl az öltözék. Nehezebb is, de a ruha a testi erőt megsokszorozza, így észre sem vesszük a súlyát. A talpakon, sőt a kézfejeken is rendelkezik gondolattal, azaz agyhullámokkal irányított elektromágnesekkel. Sőt, mikró hajtóművekkel is el van látva. Ezen tulajdonságoknak köszönhetően víz alatt és az űrben is lehet használni. A harci ruha kék és arany színben pompázik… gondolom a Szaleán Szövetség, amihez úgy egy éve csatlakoztunk, használja ezt a színkombinációt, viszont az Öt Tör klán szimbóluma virít rajta.

Néhány órával később.

– Torrák, tiszta a levegő. Ismétlem tiszta a levegő – mondta Tárosz.

– Értettük. Küldjük a további egységeket. Vétel vége – recsegte valaki a vonal másik végén. – Gyertek fiúk, mi addig körülnézünk, míg a többiek megérkeznek! – szólt Tárosz, miközben intett a jobbjával.

Majd elindultak a hangárból. Itt sem volt jobb a helyzet, mindenfelé holt drakonidák hevertek.

– Nem értem, mi végezhetett velük… – szólalt meg az egyik.

– Fogalmam sincs, de az biztos, hogy nem valami vírus vagy hasonló. Hisz a vérünk tele van nanoidokkal. Azok meg minden külső organikus behatolókat azonnal elpusztítanak.

– Igen és a légnyomással és a levegővel is minden oké – tette hozzá Tárosz, majd óvatosan belerúgott az egyikükbe.

Ebben a pillanatba a test hírtelen felé nyúlt. Tárosz azt hitte, hogy elkapja a lábát, ezért félreugrott és a fegyverével célba vette a halottnak hitt drakonidát. Ehelyett csak feltámaszkodott, majd az egyik rángatózó kezét felé nyújtotta.

– Ölj meg! Kérlek… ölj… mm… meg! – dadogta kétségbeesve, majd hirtelen torokhangon hozzátette – vagy én végzek veled! – aztán holtan összeesett.

Ezután Tárosz és csapata rémülten összenézett.

– Te szent Dzsenei! Mi a fene volt ez?! - kérdezte az egyikük rémülten.

2. fejezet

E bizarr eset után továbbmentünk a DCR hídja irányába, hátha ott megtudunk valamit. A folyósokon és termeken, ahol áthaladtunk, minden a legnagyobb rendben volt, mintha nem történt volna semmi. Kivételt csupán az a rengeteg halott jelentett, akiknek a teste szanaszét hevert, mintha szolgálat közben haltak volna meg váratlanul. Néhány perc menetelést követően elértünk egy turbólift állomást, majd beszálltunk az egyik kabinba, mely egyenesen a hídra vitt minket. A DCR irányító központjában minden úgy működött, mintha nem történt volna semmi, minden a legnagyobb rendben volt. Persze itt is akadtak hullák szép számmal, majdnem mindenki az ülésén vagy amellett hevert a fémpadlón. A kapitány holttestét kilöktem az üléséből, és én foglaltam el egykori helyét. Miután leültem, kezdtem átkutatni a hajónaplót, ami nem is volt lekódolva. Ez a tény is arra utal, hogy ami a hídon, sőt az egész hajón történt, az hirtelen jött, és egyszerre végzett valamennyiükkel. Miután beléptem a hajónaplóba, az volt az első, amit megtudtam, hogy a DCR-t a Bosszú névre keresztelték el, amin nem is csodálkozom, ha figyelembe vesszük a közelmúlt eseményeit. Nem tartott sokáig és megtaláltam, amit kerestem. Ebből kiderült, hogy mi okoztuk azt, ami a Bosszú fedélzetén történt. Majd ahogy tovább olvastam, egyre jobban elborzadtam drakonida létemre. Majd egy furcsa, cuppogás szerű hang zavart meg olvasás közben. Megfordultam, és csak annyit láttam, hogy egy hosszú kígyófarok rácsavarodik a mögöttem álló társamra, és villám gyorsan felrántotta a mennyezeten egy résen keresztül. Gondolkodás nélkül kiadtam a tűzparancsot.